

# 'N AORIG KJELJE

(OVER-BETUWE),

DOOR K. LANTERMANS.

**W**E hadde dit jaor 'n slechte zommer mit 't weer. 't Was gin zommer. 't Was altoos hêrst! En den echten hêrst kwam begin Oktober al um den hoek kieke. Moeder Natura, zou den Ouwe Flip, den ouwen dokter, veur jaore gezeid hebbe, Moeder Nature is 'n oud wief geworre. Mar zo'n oud wief van 'n end over de vieftig kriegt duk nog zo'n fleurtje van jonkheid over d'r.

En wezelik, de leste twee weken van Oktober van dit jaor was 't kompleet zommer! Mar dan mit korte dage. 'n Zommertje van 'n oud wief. De boere hadde d'r anders gin klein bietje schik mee: alles kwam zo mooi binne.

Mar nou, de leste dage? begin November? Oechtem! wat 'n weer! Wat vilt dat af, nao die zommerse dage! Regen, mist, kou, sturrem! Nat! Nat! Gin voet kunde verzette, of ge het kans, dache uutslippert.

Jan van Gêrre, den êrrebeier van de Groote Geurt, 'n mins van 'n zestig jaor, lei giestere den heelen dag opte knieje, achter de boerderij 't Hof, um 't leste vergete huukske erdappels van den boer d'r uut te vrute. Tege vier uur liep den boer, de Groote Geurt, zoo neven 'm op, um naor huus toe te gaon.

— „Ge kriegt ze d'r toch uut van aovend, Jan?”

— „Ja boer! Mar 't is gin wêrrek mer, zoo laot ien 't jaor. 'k Heb gin gevuul mer ien de been van die nattigheid. Tot aon den buuk toe trekt me de kou deur de leje! Slecht weer mittie nats!”

Hè! Hij gong d'r ekkes \*) bij staon. Wat 'n smerrige klodderige grond! Wat nou klomp, wat kous, wat boksepiep, of wat grond was, dat koste niet zien: alles klaore eerd en modder! Mit kromme vingers vreeftie de smerrige hand deur mekandere van de kou: de modder viel opte grond. Hij had zukke kouwe vingers. Gaf 't wat? Zeker niet. Hij sloeg beije êrrems um de schouwers heer, as de kjels bij ons doen, as ze koud zien.

— „Strak mar vorteweg †) bij de kachel krupe”, zei Geurt.

— „Kunde g ij licht zegge. Wij hebbe 'm saoves nog niet aongehad: de wienter kan nog lang dure!”

— „Kom dan van aovend bij mien, ien de keuke? Bring Kobus van Drute mar mee. As lullers, as praoters ien den ouwen tied!”

— „Gern jong. Da's goed. We zulle d'r weze!” riep den ouwe Jan, de sloof, de rieken boer van 't Hof nog achternao.

\*) even. †) dadelijk.